

Крсна слава Републике Српске

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије началствовао је 9. јануара 2024. године, на празник Светог првомученика и архиђакона Стефана, крсну славу Републике Српске, светом архијерејском Литургијом у Саборној цркви Христа Спаситеља у Бања Луци. Том приликом, патријарх Порфирије је поручио:

– Мир Божји, Христос се роди! Преосвећени владико, драги брате и у Христу саслужитељу, браћо архијереји који имате у послушању Цркве своје епархије у Републици Српској, уважени господине и брате председнице Републике Српске, драга чланице Председништва Босне и Херцеговине, уважени градоначелнице града Бања Луке, сви представници и челници православног српског народа у Републици Српској, најдражи, православна браћо и сестре, Бањалучани и браћо и сестре из читаве Републике Српске,

Поред радости Рођења Христовог у телу, имамо радост и благослов да можемо да честитамо вама и једни другима рођендан Републике Српске, али и оно што је још важније – славу Републике Српске. Нека вам је срећна и благословена слава и молитве Светог архиђакона и првомученика Стефана да буду са свима вама.

Свети Стефан је сведок Христов. Онај који се определио да слави Светог Стефана, да га узме за свог покровитеља пред Господом, определио се за то да буде сведок Христов, али то у исто време, браћо и сестре, значи да се определио за оно што симболише овај предивни храм. Он симболише крст. Дизан је, зидан је, страдао и рушен, па онда опет дизан и опет страдао и рушен. Међутим, свако рушење, када је сведочење крста, носи у себи силу победе, носи у себи силу обнављања и преображаја, силу васкрсења. Зато сведок Христов, за шта сте се ви определили, браћо и сестре, и што је природно сваком хришћанину, јесте опредељен не за крст који је пропаст и страдање искључиво и само, не за крст који је песимизам, не за крст који је очај. Крст носити нама је суђено, рекао је велики песник. И заиста онај који трпи, који страда, логично је да буде и очајан, да буде без наде, да осећа да пропада. Међутим, онај који је сведок Христов, он има крст Христов, а имати крст Христов значи учинити све што је до нас, учинити све што је до тебе, учинити све што је до сваког тебе и учинити све што је до мене, а онда када учинимо све што можемо, баш као и Свети архиђакон и првомученик Стефан, предати се у руке Христове и свој крст уткати у крст Христов. У том крсту, браћо и сестре, ево, на Рођење Христово, открио нам се смисао, а тај смисао јесте пут ка победи. Може изгледати рационалном оку, оку логике, да је крст Христов носити пропаст, да је искључиво и само тешко носити тај крст. Да, јесте тешко, али шта је рекао Господ? Мој крст кад носите, тј. ваш јарам кад носите и кад га уткате у мој, он је благ и лагано је то бремене. Зато, браћо и сестре, да нам увек буде наш крст не само наш, него да буде Христов, да учинимо све што је до нас на путу врлине, на путу добра и на путу љубави и да то принесемо у подножје крста Христовог, да тамо принесемо и оставимо, а остало је брига Његова. Прегеоцима, превео је наш народ јеванђељски језик, Бог даје силу и снагу. Нема лењости, а не значи да нема радости. Нема празног спавања, али не значи да нема весеља. Дакле, нема: Ја не могу, нека уради неко други. Нема другом приписивања одговорности за оно што ја нисам учинио. Нема изговора! То је знао Свети Стефан, архиђакон и првомученик, али то сте знали и ви и они који су били пре вас и пре нас. То смо знали и ми. Зато, по Божјем промислу, узели смо и да први на челу нашег хода ка спасењу, ка Царству небеском, али и ка свему ономе што је наше и треба и да буде наше, буде Свети Стефан, архиђакон и првомученик. Оно што је наше Бог је дао. Мисле људи да су они измислили и поклонили, али ми знамо да иако је кроз руке људи то дошло, чак иако су патријарашке, све што имамо и што јесмо Бог нам је дао. То што нам је дао јесте позив да и ми додамо, да будемо одговорни, јер само онда када знамо да оно што имамо јесте од Бога и када знамо да је прво Божје онда ћемо суштински у срцу

знати да је наше и онда ће бити наше. Знаћемо да нам је то дао као њиву у којој треба да се трудимо, да је обрађујемо, да је негујемо, да гајимо све што је добро да би та њива дала најлепши, најсочнији и највреднији плод који јесте наша вера, наша култура, наш народ. Дао нам је да из тог блага можемо да се хранимо, живимо, постојимо и да онда када знамо ко смо и када знамо шта је наше можемо у највећој мери и са најдубљим поштовањем и – ако хоћете, а на то нас позива Бог – са најдубљом љубављу да вреднујемо, да поштујемо и да ценимо и дар других, који су такође добили од Бога да би били оно што јесту и да би оно што има је дато било, будући да је Божје, ако знају и њихово. То значи и реч Христова: Љубите ближњег као себе самога. Кад волимо Бога знамо да је ближњи наш онај који је поред нас. Кад волим владику Јефрема и кад он воли мене онда отварам своје срце да могу да волим и остале епископе, браћу по реду, али онда и вас, а волећи вас васпитавам се љубављу, учим се љубави, на крају чезнем да постанем љубав да бих могао да у сваком човеку препознам истог таквог брата као што је и онај поред мене. Међутим, почетак, није оданде него је почетак одавде, а одавде концентричним круговима тај почетак иде у бескрај.

Дакле, драга браћо и сестре, то је наша вера, вера Светог Стефана, која подразумева и молитву. Последње речи које је упутио Господу, будући да је он постигао и остварио да буде оно што јесте и да не да своје ни по коју цену, само зато јер је чврсто држао своје, могао је и да каже: Не упиши им, Господе, у грех ову неправду коју чине према мени. Међутим, ако не држиш своје и не знаш ко си, нећеш моћи да кажеш ни оно што говоре увезеним језиком: Пардон! уколико си ти некога очепио, али ако знаш да си светостефански и светосавски следбеник, ако знаш да си Христов, да би волео друге знаш да мораш да волиш себе, тј, оно што је у теби Божје и што ти је Бог дао.

Желим свима срећну славу, да имамо разумевање међу собом, слоге и јединства, јединства у добру, у врлини, у честитости, у свему ономе што је свето и праведно, јер онда ћемо, када имамо веру, и постићи оно на шта смо позвани и што нам припада. Да имате, дакле, јединство и слогу, да имамо јединство и слогу не како, такође увезено, говоре нама: Црква и народ. То је перфидно. Не постији Црква и народ. Постоји Црква, а то смо ми, народ Божји, а унутар Цркве свако од нас има своје месето на коме треба да служи. Да служимо јединству, да служимо Христу, да служимо својој Цркви, да служимо свом народу како бисмо онда служили читавом свету и свим народима света, како бисмо онда могли да се молимо не само за себе него и за све људе, а нарочито за оне поред којих и са којима живимо. Нека и њима

Господ да љубави, мира, а свима нама разумевања и осећања да смо потребни једни другима. Мир Божји, Христос се роди!

Његовој Светости Патријарху саслуживали су преосвећена господа епископи бањалучки Јефрем, бихаћко-петровачки Сергије, захумско-херцеговачки и приморски Димитрије, будимљанско-никшићки Методије и марчански Сава, уз епублике

spc.rs